

melse af det foreliggende Lovforslag og Lovforslaget om Afrustning, som var forelagt i forrige Samling. Til Afrustningsforslaget af 1924 sagde det ærede Medlem et trefoldigt Nej. Overfor det foreliggende Lovforslag kunde det ærede Medlem ikke arbejde sig højere op end til at sige Nej een Gang. Der er dog altsaa nogen Forskel, og det konstantere jeg med en vis Glæde, ihvorvel jeg ikke venter mig ret meget deraf.

Jeg skal ellers ikke komme ind paa nogen længere Debat om dette Forslag. Det er jo gennemdebatteret saa tidt, og de Argumenter, der er fremført fra dette Sted i Dag af det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Pürschel, er kun Gentagelser af, hvad vi har hørt saa ofte. Der er intet som helst nyt deri. Det ærede Medlem Hr. Brorsen oplyser os, for Gud ved hvilken Gang, om, at man bærer sig anderledes ad andetsteds, navnlig i Randstaterne, og navnlig er Finland det ærede Medlems Kæphest. Ja, det er ikke noget nyt, det har det ærede Medlem sagt mange Gange, det frister ikke til Imødegaaelse. Det er heller ikke noget nyt, at vi efter Venstres Opfattelse ved dette Lovforslags Vedtagelse bliver isoleret, ogsaa dette har det ærede Medlem sagt adskillige Gange. Nej, det vil vi ikke blive, der er andre Maader at være paa Linie med andre Nationer paa end i militær Henseende; og vi kan vel nok være enige om, at i militær Henseende kan vi ikke være paa lige Linie. Det er Grundsynet for vor Opfattelse, at i militær Henseende magter vi intet. Ogsaa det er sagt adskillige Gange, saa det behøver jeg ikke at gentage. Men jeg forbavses over, dog — det burde jeg maaske ikke, men jeg forbavses alligevel over den hovmestererende Tone, som jeg altid synes at spore i det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtalelser, naar der er Tale om militære Sager. Det ærede Medlem forbavses over, at en socialdemokratisk Regering tør paatage sig Ansvaret for et saadant Forslag. Det ærede Medlem kan spare sig denne Forbavelse. Det er dog nu en Gang tilladt at forelægge og her faa vedtaget Forslag. Det tilkommer ikke det ærede Medlem eller Partiet Venstre at stille os ringere, fordi vi fremsætter Forslag, som vi mener, Landet er bedst tjent med. Vi gør det ud fra de samme ædle Motiver, som besjæler Partiet Venstre, naar det gør Modstand. Der er ingen Grund til at søge hovmestererende at gøre os ringere af den Grund. Man kan godt give Modstanderne, hvad

der tilkommer dem, og der tilkommer os den samme Agtelse, naar vi stiller Forslag, hvorved vi mener Landet bedst bevaret. Man har ingen hverken Ret eller Grund til at sætte sig paa den høje Hest overfor os, fordi vi indtager dette Standpunkt.

Saa raillerede det ærede Medlem over, at vi vedtager dette med et lille knebent Flertal. Det er dog endnu ikke foreskrevet, hvor stort Flertal der skal være: en over Halvdelen plejer at være nok. Partiet Venstre og det ærede Medlem har adskillige Gange erfare, at de ogsaa har maattet vedtage Forslag med et knebent Flertal. Det er vist en Skæbne, som vil ramme alle Partier i kommende Tider, at man maa nøjes med det Flertal, man har. Men derfor er det lige lovligt og lige forsvarligt.

Det ærede Medlem gentager igen, at Tidspunktet er ubelejligt. Ja, ud fra det ærede Medlems og Partiets Venstres Synspunkt, men ikke ud fra vort og navnlig ikke ud fra det Grundsyn, jeg nævnte: at vi erkender og tror paa, at Danmark ikke magter nogen militær Opgave; ud fra det Synspunkt er Tidspunktet saa sandt ikke ubelejligt. Det ærede Medlem Hr. Brorsen kunde ogsaa passende overlade til Flertallet i Udvalget at afgøre, hvorvidt det er forsvarligt, at vi er gaaet saa vidt, som Tilfældet er, vi holder saa vist nok dertil. Jeg ved ikke, hvem det er, det ærede Medlem tænker paa, naar han omtaler de kolde Skeptikere og de glade Sangvinikere. Det ærede Medlem Hr. Moltesen ler, og jeg er ikke i Tvivl om, hvem det ærede Medlem mener er de glade Sangvinikere. Men man kunde sige det samme om Partiet Venstre med dets Forsvarsordning af 1922. Man skal være meget glad Sangviniker for at mene Landet betrygget ved den. Det er en Anskuelse, jeg ikke er alene om, og jeg skulde dog mene, at selv det konservative Folkeparti heller ikke er stærkt begejstret for den Ordning, man traf i 1922. Der var i hvert Tilfælde den Gang under de Forhandlinger, som da førtes, adskillige Momenter der tydede paa, at det ikke var med særdeles god Villie, man gik med til den Forsvarsordning, vi nu har. Men man skal være meget glad Sangviniker, hvis man tror, at den Ordning eller nogen anden Militærordning, vi herhjemme er i Stand til at lave, i nogen Maade skal kunne sikre vort Land. Saa glad Sangviniker vover jeg ikke at være.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at det afgørende her maa være indrepolitiske Hensyn. Ja, jeg ved ikke, hvilke Hensyn